

NAPSAL JAN NEJEDLÝ

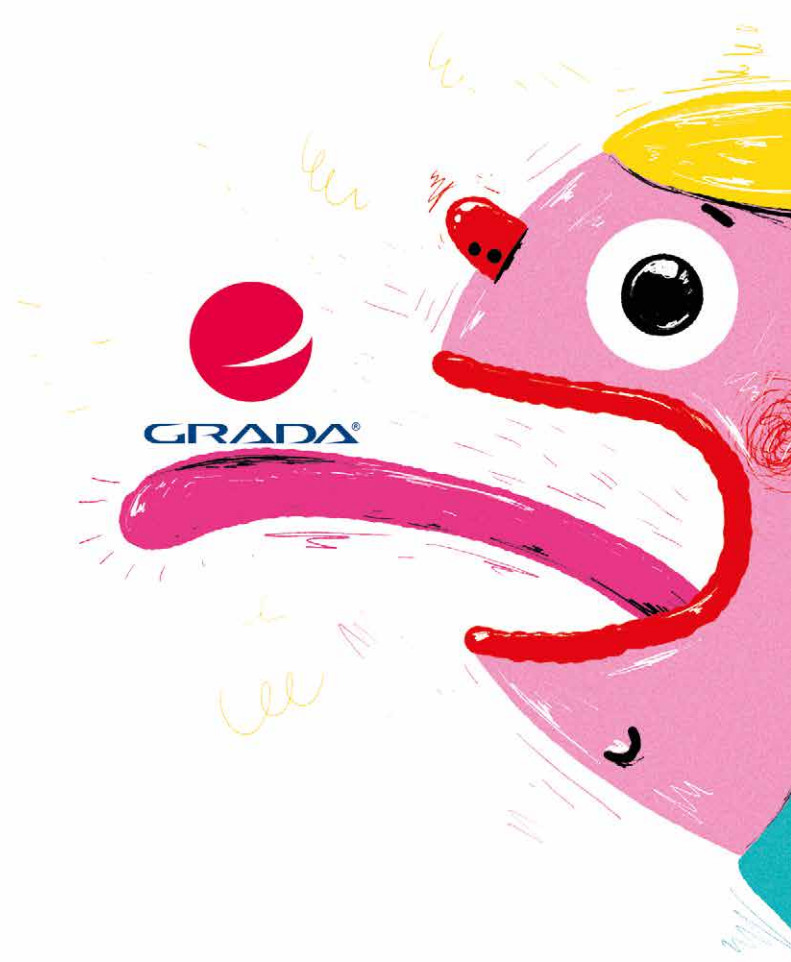
POČÍTÁNÍ DĚDEČKŮ

POHÁDKY PRO DOBROU NÁLADU

ILUSTROVAL JAROMÍR PLACHÝ

bambóok®

JAN NEJEDLÝ

ILUSTROVAL JAROMÍR PLACHÝ

POČÍTÁNÍ DĚDEČKŮ

POHÁDKY PRO DOBROU NÁLADU

Vydala GRADA Publishing, a.s. pod značkou Bambook

U Průhonu 22, Praha 7

tel.: 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 424. publikaci

Realizace obálky Jaromír Plachý

Sazba Jan Šístek

Odpovědná redaktorka Šárka Kratochvílová

Počet stran 76

První vydání, Praha 2026

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© GRADA Publishing, a.s., 2026

ISBN 978-80-271-6232-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-6216-1 (print)

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

NAPSAL JAN NEJEDLÝ

POČÍTÁNÍ DĚDEČKŮ

POHÁDKY PRO DOBROU NÁLADU

ILUSTROVAL JAROMÍR PLACHÝ

MÝM DĚDEČKŮM

OBSAH:

KLADÍVKO NA ŠPATNOU
NÁLADU 8.

O PRINCEZNĚ, KTERÁ SE
PROMĚNILA V KARBANÁTEK 12.

POČÍTÁNÍ DĚDEČKŮ 18.

JAK ŠLY ŠKUBÁNKY DO ŠKOLY 24.

ZÁHADNÁ ZÁSILKA 32.

6

LIMONÁDA NA PRODEJ 40.

UBULENÁ POHÁDKA 46.

LÍVANEC PŘIJEDE
V CHOBOTU 52.

ŠŤASTNÝ NOVÝ HROCH 58.

A ZAS NĚKDY AHOJ 66.

PÁPÁ

(PŘEDMLUVA)

KLADÍVKO NA ŠPATNOU

NÁLADU

Být dědečkem je báječné.

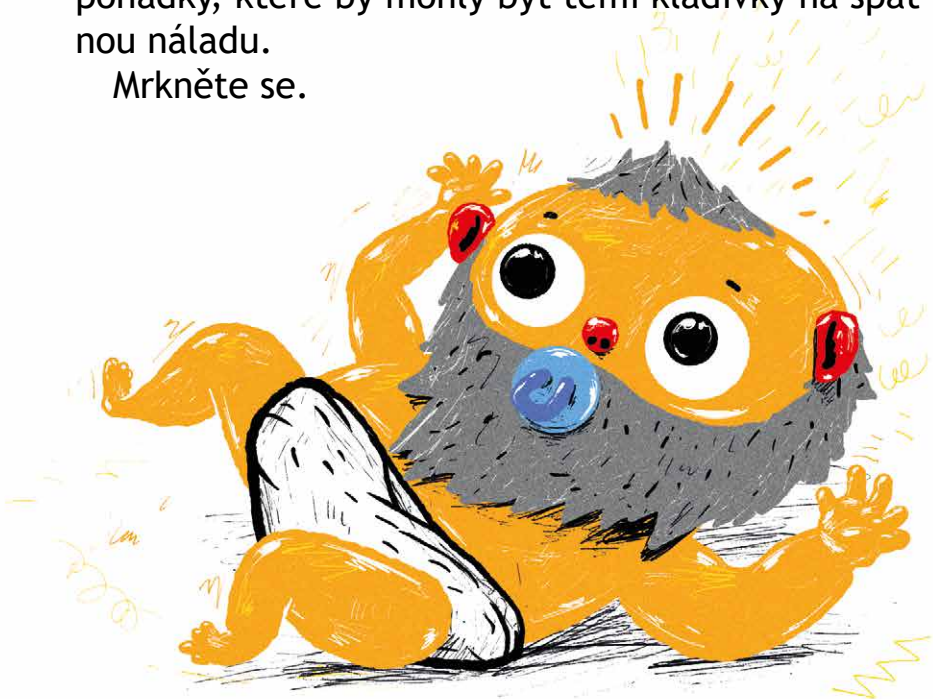
Ráno nemusíte vstávat do práce, na noc si můžete odložit zuby do skleničky a přes den si pohrát s vnoučaty. Na rozdíl od rodičů na ně máte čas a můžete si z nich dělat i trochu legraci. Třeba je strašit: „Jestli nesníš tu polívku, tak ti narostou fousy na zadku!“ Nebo: „Ať už jsi v pyžamu, ty potvoro maková, nebo tě přetrhnu jak lístek do cirku su!“ Anebo je můžete učit praštěné básničky jako „Fialová srnka pila asfalt z hrnka“ nebo „Na ostrově Hokkaido kuká v lese kukajdo“.

Dědeček z naší knížky je totiž srandista. Snaží se rozveselit svoji vnučku Alenku, která se často mračí nebo vzteká. A tak jí dědeček slíbil, že pro ni vynalezne kladívko na špatnou náladu. Jakmile se na obzoru objeví nějaké trápení – prásk, bum, bum! – a bude zas veselo.

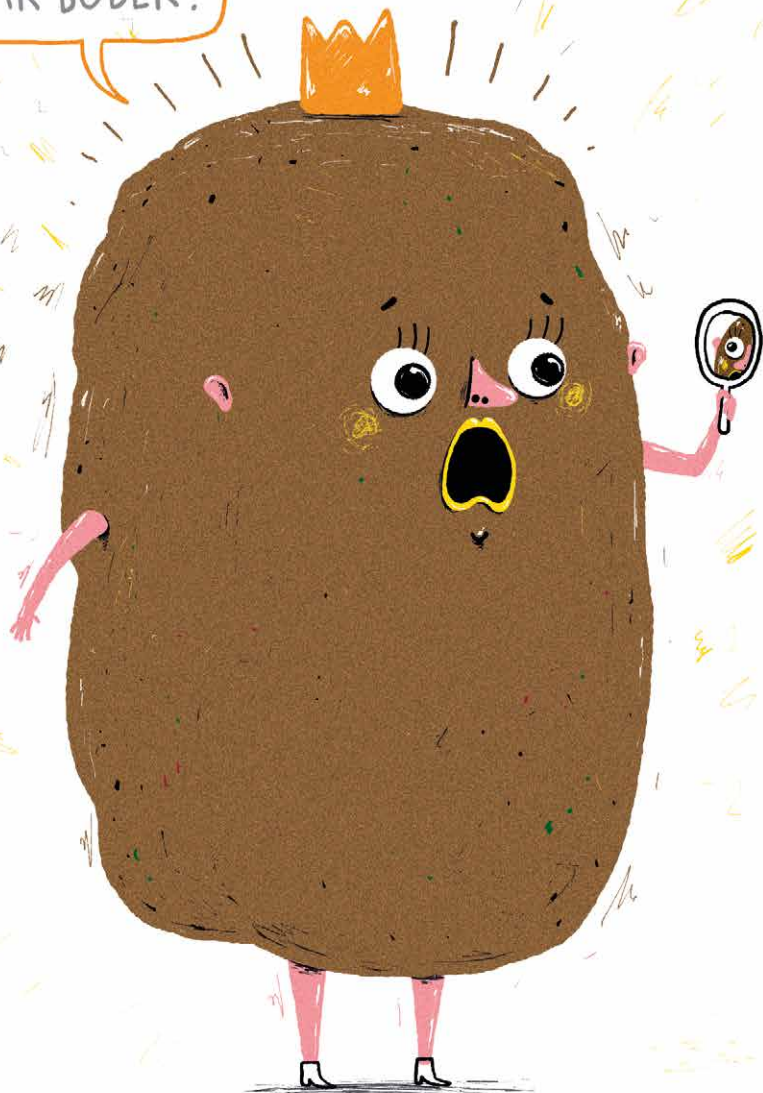
Alenka si sice myslí, že dědeček se už jako dědeček narodil, že měl už v porodnici plnovous a že kouřil fajfku, když ho vozili jako mimino v kočárku, ale to se plete. Dědeček také kdysi býval malým klukem. A když tráví čas s Alenkou, vrací se do svého dětství. A učí ji smát se potížím a vůbec dívat se na svět z té lepší stránky. A vymýšlí pro ni legrační pohádky, které by mohly být těmi kladívky na špatnou náladu.

Mrkněte se.

VYPADÁM
JAK BOBEK!

O PRINCEZNĚ, KTERÁ SE PROMĚNILA V KARBANÁTEK

„Dědo, namaluj mi princeznu!“ žadonila malá Alenka a přistrčila před dědečka papír a tužku.

Marně se starý muž vylouval, že neumí kreslit. Alenka byla neoblomná, a tak se děda nakonec dal do malování. Nejdřív nakreslil šišaté kolečko, které nahoře ozdobil několika čárkami.

„Co to je?“

ptala se zvědavě Alenka.

„Přece hlava princezny.“

„Aha, já myslela, že je to bačkora s vlasama.“

Děda neřekl nic a dokreslil oči, pusku a nos. Poněkud delší nos.

„Dědo, já chtěla princeznu, ne slona. Princezny nemají chobot.“

„Asi má rýmu,“ vysvětloval děda.

Alenka vzala gumu a zmenšila princezně nos na polovinu. I tak vypadal jako malý jezevčík.

Dědova pastelka se rozběhla po princezniných vlasech, kde zanechala klikatou vlnovku.

„Té princezně rostou na hlavě houby, nebo co?“ divila se Alenka.

„To je korunka, ty trdlo. Nebo spíš mašle,“ opravil se děda a začal t'ukat špičkou pastelky po své kresbě.

„Tak se mi zdá, že tvoje princezna má blechy,“ posteskla si holčička.

„Pihy, ne blechy,“ odsekl děda. „A víš co, Alenko, pojd' si to nakreslit sama, když jsi tak chytrá.“

Alenka vzala tužku a začala dědův výkres vylepšovat.

„Ta princezna má v hubě fajfku?“ ptal se tentokrát dědeček.

„Ne, to je blízátko,“ odpověděla Alenka.

„Říká se lízátko a je teda pěkně vožužlaný,“ řekl děda. A hned se tázal, zda princeznu nepřejel v poslední době parní válec, že má tak placaté tělo.

Ale Alenka se jeho připomínkami nenechala vyrušovat a obrázek v klidu dokončila.

„Babi, schválně jestli uhodneš, co jsem nakreslila?“ zavolala Alenka na babičku do kuchyně a pyšně jí ukazovala svoji princeznu.

Babička si nasadila brýle, zadívala se na výkres a řekla upřímně: „Bud'to je to mraveniště, šunkový chlebiček nebo bublifuk.“

Alenka se zamračila jako kakabus. Pak popadla do ruky hnědou pastelku a celý obrázek vzteky začmárala.

A zmuchlala.

A hodila na zem.

Dědeček se zamyslel. Po chvilce výkres zvedl, narovnal a pravil: „Tak teď, když jsi to začárala, vypadá ten obrázek jako karbanátek. Ale moc pěkný karbanátek. Řeknu ti, Alenko, jako princezna ten výkres nebyl nic moc, ale jako karbanátek je přímo k sežrání.“

Holčička se pousmála. Utřela si slzy a nakreslila dole v rohu výkresu pejska, který celý ten princeznovský karbanátek zblajznul.

Pak Alenka vyšplhala dědovi na klín a řekla:

„Dědo, vypravuj mi pohádku.“

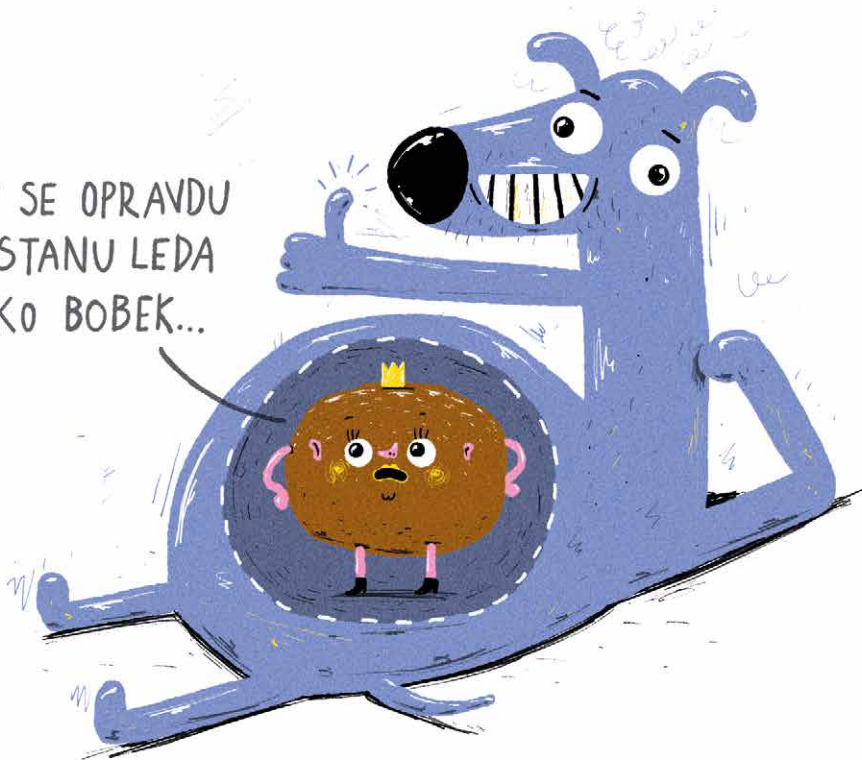
„Jakou?“ zeptal se dědeček.

„Hlavně ne o princeznách, těch mám po krk.“

„Tak třeba Jak šlo vejce na čundr?“

„Tu znám. Jinou. O tom, jak se člověk může stát dědečkem.“

VEN SE OPRAVDU
DOSTANU LEDA
JAKO BOBEK...

„Ty bys, Alenko, chtěla být dědeček?“

„No jasně. Nemusela bych chodit do školy, kouřila bych fajfku a měla bych na hlavě srandovní kolečko jako ty.“

„Že tě huba netento!“ rozčílil se na oko dědeček.

„Netenco?“

„Nebolí. Bud' ráda, Alenko, že jsi Alenka.“

„Víš co, dědule? Už vyprávěj!“

„No dobře, tak poslouchej. Pohádka se jmenuje...“

DĚŤA JEDŇA, DĚŤA DŤVA, DĚŤA DŤŤÍ

1. DĚDA, 2. DĚDA, 3. DĚDA, 4. DĚDA, 5. DĚDA, 6. DĚDA, 7. DĚDA

POČÍTÁNÍ DĚDEČKŮ

Byl jednou jeden král. A jelikož to byl mladý král, moc nevěděl, jak kralovat. Dlouho přemýšlel, co by svým poddaným rozkázal, až na něco přišel.

„Huberte!“ zavolal na svého rádce. „Máme my vůbec v našem království spočítané dědečky?“

„To tedy nemáme,“ řekl rádce.

„No vida,“ pravil král a nechal vybubnovat, že zítra začíná počítání dědečků.

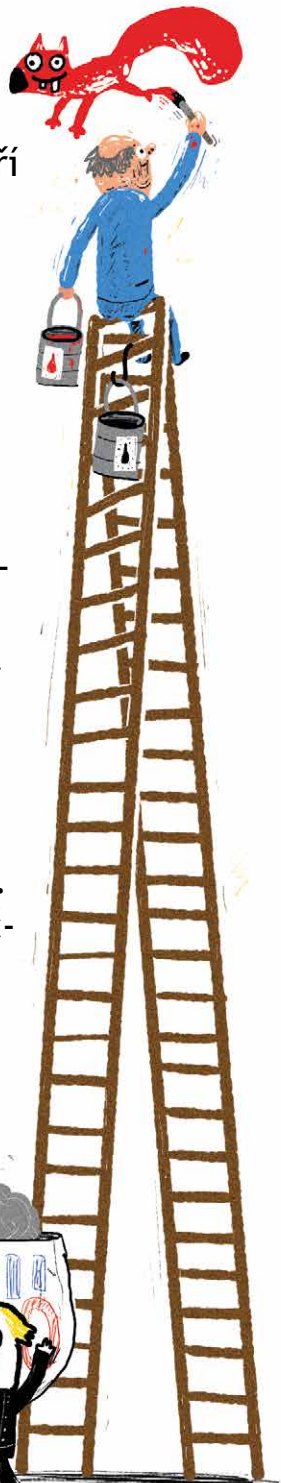
„První dědeček,
druhý dědeček,
třetí dědeček,
čtvrtý dědeček,
pátý dědeček.“

To je celkem pět dědečků. Zapište to a počítejte dál sami,“ nařídil nazítrí král a spokojeně se posadil na trůn.

Pozoroval, jak na královský hrad přicházejí dědečci ke spočítání. Někteří šli svižně, jiní se opírali o hůlku, několik nejstarších dědečků museli donést i s postelí. Jeden dědeček měl tak dlouhé vousy, že před ním šli tři kluci a nesli mu je v tašce, aby o ně nezakopl. Dva dědečci přijeli na dvoukole, dva na čtyřkolce, jeden na tříkolce. Dědeček-malíř pokojů přišel na štaflích a než ho spočítali, namaloval na cimbuří veverku. Malého dědečka Melichárka přinesli v láhvi od okurek. Jeden popletený dědeček přišel na zámek jen v trenýrkách a podprsence. Z toho se ale nakonec vyklubala babička, takže se nepočítal.

A tak to šlo celé dny, měsíce a roky. Když byla zima, přijížděli dědečci na lyžích. Když bylo léto, tak na vodních

lyžích. Celé království bylo z toho počítání děsně začouzené, protože hodně dědečků kouřilo fajfku.

Náš král seděl na trůně a pozoroval, jak jeho poddaní počítají dědečky. Když uběhla řada let a branou království prošel dědeček číslo dvě stě třicet tři tisíc šest set šedesát dva, zavolal král na svého rádce: „Huberte! Máme už konečně spočítané všechny dědky v našem království?“

„To tedy nemáme,“ řekl rádce.

„Jak to?“ rozčílil se král.

„Na jednoho jsme zapomněli,“ odvětil rádce a podal královi zrcátko.

A skutečně! Než spočítali všechny dědečky, mladému králi narostly vousy po kolena, zešedivěl, čelo mu pokreslily vrásky a z pošty mu vzkázali, aby si vyzvedl důchod. Z mladíka se stal dědeček, ani si nestačil všimnout jak.

Tak to, děti, chodí, když se někdo zabývá ptákovinami a zapomíná žít.

VČERA JSME MĚLI VE ŠKOLE VAŘENÍ,
DNESKA BUDE ŽVÝKÁNÍ A PAK
PRÝ BUDOU DLOUUUHÉ PRAŽDNINY!

JAK ŠLY ŠKUBÁNKY DO ŠKOLY

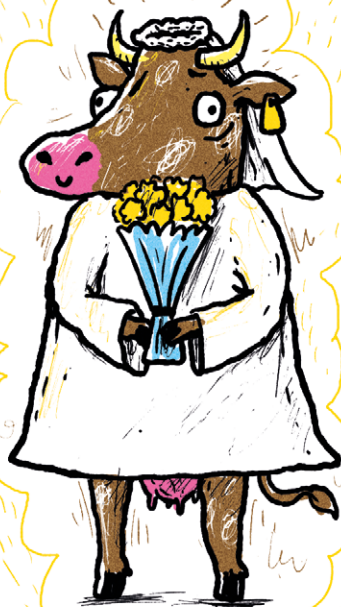
„Dědo, znáš nějakou básničku?“ zeptala se Alenka.

„Ano, Jano,“ zaveršoval děda.

„Já nejsem Jana, já jsem Alenka,“ řekla Alenka a dodala:

„Tak mi nějakou pověz.“

Dědeček se zamyslel a spustil: „Ňufnu, Ňufnu, Ňufnu, nesu prdlajs v kufru... Nevěsta je zdráva, bučí jako kráva... Ještě jdu z Ještědu... Dej mi hubičku na tu zadní trubičku.“

„Cože?“ podivila se Alenka. „To jsou samé blázniviny. Já potřebuju normální básničku. Máme za domácí úkol vymyslet nějakou vlastní. A to já nezvládnou,“ zaúpěla Alenka.

„Na básnění není nic těžkého,“ utěšoval ji děda. „Básník, Alenko, musí mít v první řadě inspiraci. Stačí se třeba podívat z okna,“ řekl dědeček a ukázal na ulici, kde právě jela nějaká paní na kole.

„Paní jede na kole,“ začal tvořit děda, „střílí přitom z pistole.“

„Ale vždyť nestřílí,“ namítla Alenka.

„Básník, Alenko, si může věci, co vidí, domyslet,“ vysvětlil dědeček. „No schválně. Řekni jakékoli slovo a já ti na něj složím básničku.“

Alenka bloudila pohledem po bytě, až se zastavila u sporáku. „Škubánky,“ řekla.

Zkušený básník nezaváhal: „Škubánky jdou do školy, píšou si tam úkoly.“

„Dědo,“ zatukala si holčička na hlavu, „škubánky přece nechodí do školy.“

„Proč by ne?“ namítl dědeček. „I škubánky se musí učit, aby je někdo neoškubal. Zapni fantazii, Alenko. A zkus složit nějakou básničku sama, když jsi tak chytrá.“

Alenka se nadechla.

„Paní jede na kole,“ začala rýmovat, „píše si tam úkoly.“

Vteřinu bylo ticho. Pak Alenka vztekle dupla: „Mně to nejde!“

V tu chvíli se na zahradě objevila babička s košem ponožek. Zavolala na dědu, že jde pověsit prádlo, ať hlídá škubánky na plotně, aby se nepřipálily.

Dědeček kývl hlavou, ale jeho pozornost byla zaujata Alenčíným úkolem: „Jakou vlastně máte napsat básničku?“

Vnučka odpověděla, že mají složit báseň o zvířátku, které si vylosovali. „Někdo si vylosoval kočku,“ řekla.

„Kočka čočka,“ zabásnil pohotově děda.

„Někdo lasičku,“ pokračovala Alenka.

„Lasička kasička.“

„Někdo štiku.“

„Štika paštika.“

„Jenže já byla ráno u zubáka a přišla jsem pozdě do školy,“ protáhla obličej Alenka. „A tak na mě zbyla ondatra.“

„Ondatra...“ vyhrkl děda a zarazil se.

„Tak vidíš, na to se nic nerýmuje,“ zakabonila se vnučka, „to není fér.“

„Přestaň hučákovat. Něco vymyslíme.“

„Ondatra je na prdlajzo!“ zuřila holčička.

„Ba ne,“ odporoval dědeček. „Na ondatra se přece rýmuje... jondatra.“

Alenka vytřeštila oči: „Jaká jondatra?“

„A taky chondatra, kondatra, sondatra nebo žondatra,“ nenechal se vyvést z klidu dědeček.

„Básník, Alenko, si může při rýmování slova drobet předělat.“

Než se Alenka zmohla na odpověď, zavolala ze zahrady babička: „Hlídáte škubánky? Zdá se mi, že v kuchyni se něco pálí!“

ONDATRA

PRASATRA

KACHNATRA

ONDATATRA

Dědeček v náhlé inspiraci zdvihl ukazováček.
„Něco se pálí, jelen běží v dáli,“ zarecitoval.

Vnučka, poučena dědovými radami, se přidala:
„Za jelenem běží lachtan, veliký je jako žachtan!“

Najednou to z Alenky začalo tryskat jako z hadice. Když pochopila, že na žížala se rýmuje cížala, pízala nebo hížala, na papoušek kakoušek a na kůň fůň, chytila básnickou slinu. Byla k nezastavení. Báseň bublala jako voda v hrnci, už měla dvě, tři, čtyři sloky a byla by ještě delší, kdyby se ve dveřích neobjevila babička, nevykřikla: „Škubánky!“ a nevrhla se ke kastrolu, z něhož se kouřilo.

„Přišli jsme sice o oběd, ale zato máme krásnou básničku,“ řekl o chvíli později dědeček, když mazel Alence chleba máslem, protože škubánky toho dne nešly do školy, ale do koše.

„To bude pančelka koukat,“ řekla Alenka a vyšplhala se dědovi na klín. „Ty jsi opravdický básník, vid', dědo?“ zeptala se.

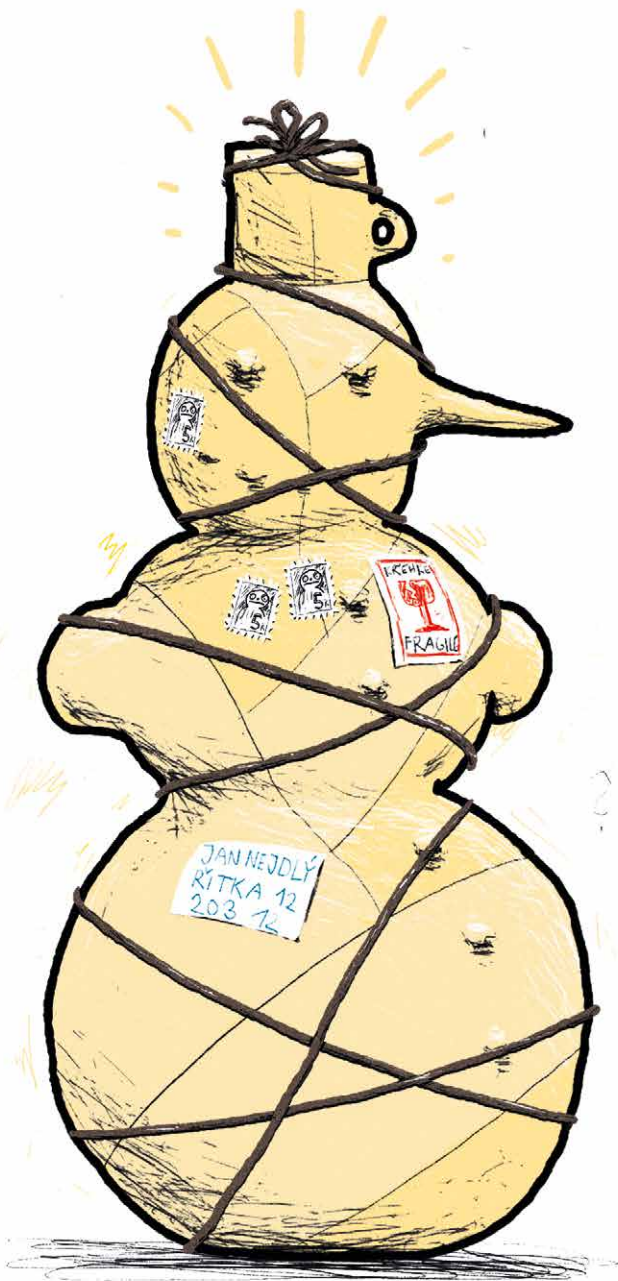
„Kdepak,“ pravil skromně starý muž, „já dělal celý život na poště.“

„Vypravuj mi pohádku, děduláči,“ zaprosila vnučka.

„Jakou? Jak si Rudla koupil pudla?“

„Ne. O tom, jak jsi byl pošťák.“

„Tak dobře. Pohádka se jmenuje...“

ZÁHADNÁ ZÁSILKA

Už ani nevím, jak se to městečko nazývalo. Jestli to byly Prkvančice v Podještědí, Tůdle nad Nežárkou, Tři Facky nad Ploučnicí, Loužičková Lhota nebo Žblabuňka nad Mydlinkou. Ale jedno vím určitě, měli tam poštu. A ne jen tak ledajakou poštu.

Zdejší listonoši byli opravdoví chlapíci. Jestliže byla poštovní zásilka určena do vlastních rukou, neváhali ji doručit potápěčům na dno řeky, vzduchoplavcům vznášejícím se na obloze v balónu nebo kominíkovi na komín – a ještě mu utrhli knoflík pro štěstí.

Jednoho dne však na poštu dorazila záhadná zásilka, s níž si nikdo nevěděl rady. Byla to docela velká a dost těžká krabice. Záhada spočívala v tom, komu byla určena. Název městečka souhlasil, to ano. Pak tam bylo napsáno: Dlouhá ulice. Ta v městečku také byla – ulice dlouhá jako jitrnice. Ale divné bylo jméno adresáta: Pan František Čumajzna.

Pošťák Vavřinec, který měl Dlouhou ulici na starosti, se drbal na bradě. „Svůj rajón přeci znám,“ říkal. „Na levé straně Dlouhé ulice bydlí Kalivoda, Bedrníček, Šafus, Bejhle, Lukavský, Founě, Kukleta, Steklač, Vaňous, Semelka, Drahokoupil,

Vrtátko, Ertl, Pučelík, Oženílek a Kverka. Napravo zas Kalousek, Nenutil, Famfulín, Řihošek, Svozil, Sadílek, Pištora, Urmach, Kolátor, Škovránek, Machotka, Simajchl, Rujbr, Hotmar a Tumlíř. Ale nikde žádný Čumajzna.“

„Možná je to jméno vymyšlené,“ řekl pošťák Olda. „Místo František Čumajzna tam mohlo být klidně napsáno Ignác Kadibudka nebo Pišta Ram-pouch. Někdo nás tahá za nos, kolegové!“

„No ale doručit ten balík musíme,“ pravil nejstarší listonoš Hanuš, „vždyt’ jsme přece pošťáci.“

Vtom se odněkud ozvalo: „Rošťáci!“

„Kdo to řek?“ zeptal se rozčileně Hanuš a obrátil se na Oldu.

„Já to neřek,“ bránil se Olda a ukázal na hodiny na stěně, „jestli to nekukaly kukačky.“

Jenže vtom se ozvalo:

„Prdlačky!“

„Kdo to řek?“ rozčílil se pro změnu Olda a obrátil se na Vavřince.

„To šlo z toho balíku,“ mínil Vavřinec.

„Není tam mluvící papoušek?“ otázal se Olda a dodal: „Ozvi se, papoušku.“

„Máš blechu na oušku!“ ozvalo se z balíku.

„Na takové ptáčky máme háčky,“ usoudil pošťák Vavřinec. „Nedá se nic dělat, kolegové. V tomto výjimečném případě musíme zásilku otevřít.“ Vzal do ruky háček a opatrně roztrhl balicí papír se jménem František Čumajzna.

A víte, děti, co v tom balíku bylo?

Kluk. Malý pihovatý kluk.

„Že tě majznu přes čumajznu!“ ulevil si pošťák Vavřinec, zatímco Hanuš pravil: „Tedy, kolegové, doručoval jsem za svůj život už všechno možné jako třeba tympány, trampolínu, pastičku na myši, dýmku z mrožího klu, třešňovou bublaninu, májová kotáta, zásyp na dětské prdýlky nebo Eiffelovku postavenou z dřivek od nanuků, ale kluka... Kluka ještě nikdy!“

A tak se všichni obrátili na toho malého pihovatého vtipálka a zasypali ho otázkami. Klučina přiznal, že se nechal od kamaráda zabalit do balíku a poslat poštou na adresu, kterou opsali z inzerátu – a k tomu přidali vymyšlené jméno. Ten kluk totiž neměl rodiče. Žil v dětském domově, kde mu bylo smutno, a tak se nechal poslat pryč, aby se ho někdo ujal.

A opravdu se ho ujala hodná paní Miluška Zvoníčková z balíkové přepážky, která neměla vlastní děti, a proto se rozhodla, že si hochu vezme

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Počítání dědečků.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.